

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

© **Can Sanat Yayınları A.Ş., 2016**

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-3138-9

1. Basım: 2016

9. Basım: 1000 adet, Kasım 2022

Resimleyen: Mustafa Deliođlu

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Mehmet Erkurt

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk.

No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Masal Kurma Oyunu

CEMİL KAVUKÇU

Resimleyen: Mustafa Deliođlu

CEMİL KAVUKÇU

1951 yılında Bursa, İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü 1976'da bitirdi. Öyküleri, 1980 yılından bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987 yılında Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne, *Uzak Noktalara Doğru* (1995) adlı öykü kitabıyla 1996 yılında Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Angelacoma'nın Duvarları* (2008) adlı anlatısıyla 2009 yılında Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. *Yalnız Uyuyanlar İçin* (1996), *Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak* (1997), *Temmuz Suçlu* (1998), *Dört Duvar Beş Pencere* (1999), *Pazar Güneşi* (2000), *Gemiler de Ağlarmış* (2001), *Başkasının Rüyaları* (2003), *Mimoza'da Elli Gram* (2007), *Tasmalı Güvercin* (2009), *Düşkaçıran* (2010), *Aynadaki Zaman* (2012), *Üstü Kalsın* (2014), *O Vakıt Son Mimoza* (2015), *Maviye Boyanmış Sular* (2016), *Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz* (2017) ve *Balyozla Balık Avı* (2019) adlı öykü kitaplarını kaleme alan

Kavukçu'nun *Dönüş* (1998), *Suda Bulanık Oyunlar* (2004) ve *Gamba* (2005) adlı romanları ve *Örümcek Kapanı* (2013) adlı deneme kitabı yayımlandı. 2013 yılında Erdal Öz Edebiyat Ödülü'ne değer görülen usta yazarın çocuklar ve gençler için kaleme aldığı eserler: *Selo'nun Kuşları* (2004), *Havhav Kardeşliği* (2010), *Özgürlüğe Kaçış* (2010), *Bir Öykü Yazalım mı?* (2011), *Kafeste Bir Topik* (2011), *Yeşilcik* (2012), *Yolun Başındakiler* (2013), *Berk'in Gizli Gücü* (2014), *Masal Kurma Oyunu* (2016), *İlginç Bir Şey Yapmalıyız* (2020), *Siyah Rüya Taşı* (2022). Eşiyle birlikte bazen Ankara'da bazen Ordu'da yaşayan Cemil Kavukçu'nun bir oğlu var.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Berk'in Gizli Gücü • *Bir Öykü Yazalım mı?* • *Havhav Kardeşliği* (Bopato 1)
• *Özgürlüğe Kaçış* (Bopato 2) • *Kafeste Bir Topik* (Bopato 3) • *İlginç Bir Şey Yapmalıyız* • *Selo'nun Kuşları* • *Siyah Rüya Taşı* • *Yeşilcik*

İçindekiler

Bahçede Akşam	9
Yaşlı Oduncu	24
Gulin	36
Gulin Annesini Arıyor	53
Sıra Bora'da	65
Dedektif Karga Tisa Olayı Çözüyor	72
Olay Çözülüyor	80
Başlayan Bitirir	86

Bahçede Akşam

Bora hamağa uzanmış, Dinozor Dozi'ye bakıyordu.

Çok sıcak bir gündü. Eniştesinin dediğine göre, son otuz yıldır böylesi görülmemişti. Öğleden sonra çıkan rüzgârla biraz rahatlamışlardı. Deniz de bugün şurup gibiydi. Suyu soğuk bulan, nazlanan, üşüyen Bora bile girerken hiç zorluk çekmemişti.

Açgözlü sivrisinekler akşamla birlikte yine topluca hücumla geçeceklerdi. Bora'nın yüzü, kolları ve bacakları sürekli kaşınan kırmızı kabarcıklarla doluydu. Az önce çevreye kötü kokulu bir duman püskürten, kedilerin nefret ettiği ilaçlama aracı geçmişti ama onun da bir yararı

olmuyordu. Tenlerine sıktıkları sinek kovucular ve prize taktıkları ilaçlar da işe yaramıyordu. Gözü dönmüş kan emicileri yok etmek mümkün değildi. Bütün bu olumsuzluklara karşın, teyzesinin evinde olmaktan hoşnuttu Bora.

Hamakta ağır ağır sallanıp Dozi'ye bakarken, günün en güzel ânının da tadını çıkarıyordu. Denizde uzun süre kalmış, sudan çıkmak istememişti. Henüz kolluklarıyla yüzüyordu ama yakında onlara gerek kalmayacaktı. Ayça, "Yüzmeyi öğrenmeden Ankara'ya dönmek yok," demişti. Bunun için de elinden geleni yapıyordu. Arada didişiyorlardı, kısa süren küslükleri oluyordu ama Bora, Ayça'yı çok seviyordu. Şimdi de günün yorgunluğunu hamakta çıkarıyordu. Sıcaktan bunalmıyordu ve sivrisinek hücum kıtası henüz saldırıya geçmemişti. Nedim enişte bu gece mangal yakacak ve sardalye pişirecekti. Hazırlıklara başlamıştı bile. Işık çalarak, kocaman mangalı bahçeye getiriyordu. Bundan daha güzel bir akşam olur muydu?

Teyzesinin yazlığına ilk geldiklerinde, uzaktaki adayı dinozora benzetmiş, adını da Dozi koymuştu Bora. Upuzun bir kuyruğu, kambur bir sırtı ve testere gibi dikenli bir başı vardı. Ayça bunu duyduğunda katıla katıla gülmüş, "Hiç bile," demişti, "o aptal adanın neresi dinozora benziyor?" Bunu söylediğine pişman olmuştu Bora. Her şeyle dalga geçiyordu Ayça.

Ateş topuna benzeyen güneş tam da Dozi'nin sırtına doğru inmişti. Biraz sonra avını kollayan dinazor harekete geçecek, ağır ağır ilerleyecek, yakaladığı güneşi, kaçtığı masal ülkesine geri götürecekti. Böylece, yıllardır

karanlıkta kaldığı için halkı sürekli uyuyan ülke de gün ışığına kavuşacaktı.

Bora gözlerini kırpmadan Dozi'nin adım atmasını bekliyordu. İçinden beşe kadar sayıyor, beş olunca da, "Of ya, yine olmadı," diyordu. Onlarca kez tekrarlamıştı bunu. Sonra da, kendi uydurduğu şarkıyı söylüyordu:

*"Dozi, Dozi, tembel Dozi.
Uyuyan halkın bekler seni.
Hadi ama, birazcık kıvrıda,
Sırtındaki yük kayıp gidiyor,
Düştü düşecek öbür tarafa."*

Gerçekten de, güneş hoop deyip sırtından kayıvermişti. Kuyruğunun üstündeydi şimdi. Dozi kuyruğunu bir sallasa, topa benzeyen güneşi yeniden gökyüzüne fırlatsa çok komik olurdu. Herkes neye uğradığını şaşırırdı. Havanın kararması, gökyüzünde ayla yıldızların belirmesi gerekirken, güneş birden tekrar göğe yükselirdi. İnsanları, kedileri ve köpekleri bezdiren sıcak yeniden bastırırdı. Sitedeki komşular telaşa kapılır, gazeteciler, televizyoncular hemen kıyıya koşarlardı. Dünyanın her yeriyile canlı bağlantı kurulur, spikerler gözlerini kocaman açarak bu şaşırtıcı olayı aktarırdı. Bütün olanların nedenini sadece Bora bildiği için, açıklamayı onun yapması gerekirdi. "Her şeyin sorumlusu, şu karşıda gördüğünüz Dozi adlı küçük dinozordur," derdi. "Bugün de güneşi sırtından düşürünce canı sıkıldı ve onu cezalandırıp kuyruğuyla gökyüzüne fırlattı. Aslında karan-

lıkta kalmış ülkesine götürüp, aylardır uyuyan halkını uyandıracaktı ama bir türlü başaramıyor bunu.”

Haberciler Bora'nın açıklamasını dikkatle dinlerken, Ayça da Bora'nın ne kadar haklı olduğunu anlar, bir daha onunla dalga geçmezdi. Akşam yerine öğle yemeği yenir, sonra yeniden deniz eğlenceleri başlardı. Çok da güzel olurdu. Bora bunları düşünürken gözünü hiç kırpmadan bakıyordu Dozi'ye. Olsun, güneş yarın sabah karşı taraftan yine doğacaktı ve gün boyunca yavaş yavaş Dozi'ye yaklaşacaktı.

Bora bu oyunu çok seviyordu. Güneş batınca Dozi'ye doğru parmağını sallayıp, “Bak, yine götüremedin, yükünü denize düşürdün!” diye bağıırıyordu.

Son bir kez daha beşe kadar saydı. Güneş Dozi'nin kuyruğunun ucundan aşağı inip kayboldu. Denizin yüzeyi portakal rengine boyanmıştı. Dozi ise durduğu yerden kıpırdamamıştı bile.

Ellerini ağzının kenarına koydu Bora. “Düşürdün, düşürdün! Güneşi düşürdün!” diye bağıırdı.

Bu sırada Ayça ön verandaya çıkmıştı. “Of Bora, yine mi Dozi!” diye seslendi. “Bıkmadın mı bu bebek oyunundan?”

“Hiç de bebek oyunu değil,” dedi Bora. “Çok eğleniyorum, aklıma öyle komik şeyler geliyor ki...”

Ayça, Bora'nın aklından geçen komik şeylerin ne olduğunu sormadı. Şu anda saçma sapan şeyler dinlemek istemiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup bahçeye bir göz attı.

Babası mangalın ızgarasını kalın telli bir fırçayla temizliyordu. Çok neşeli görünüyordu. Kendini işine öy-

lesine kaptırmıştı ki, ne Bora'yı ne de Ayça'yı duymuştu. Mangal yakmak da, öncesindeki hazırlıklar da onun için oyun gibi bir şeydi. Ama bu işi tam olarak öğrendiği söylenemezdi. Sesini kalınlaştırarak, yine kendi uydurduğu *Yaşlı Oduncu* şarkısını söylüyordu.

Ayça parmak arası terliklerini ayağına geçirip babasına doğru yürüdü.

“Boraa!” diye seslendi Ayça'nın babası.

“Seni duymaz, dinozoruyla meşgul.”

Babası doğrulup elinin tersiyle alınındaki terleri sildi. “Nasıl yani?” dedi şaşkınlıkla.

“Karşımızdaki adayı dinozora benzetiyor ya...”

“Haa,” deyip güldü babası.

Bora yattığı hamaktan doğrulup, “Buradayım Nedim enişte,” diye seslendi.

“Bana kim yardım edecek?”

“Ben!” deyip hamaktan atladı Bora.

“Ne oldu,” dedi Ayça, “bu akşam da güneşi götüremedi mi senin Dozi?”

“Zaten götüremez ki,” deyip güldü Bora, “benimki oyun.”

“Bu ne bitmez oyunmuş böyle, üstelik yaşına da hiç uygun değil; anaokulu çocukları gibi.”

“N'apalım,” dedi Bora, “benim oyunlarım böyle.”

“Boracım,” dedi Nedim enişte, “geldiğinden beri mangal yakarken beni izliyorsun. Bu işin inceliklerini öğrenmişindir. Benim asistanım ol.”

“Olmaz mıyım,” dedi Bora ve Ayça'ya dil çıkardı. Bu görev çok hoşuna gitmişti.

“Izgaramız temizlendi, Şimdi sıra mangalı yakmaya geldi. Kömürün tutuŐması için kuru çalı ırpı ve kozalaklara ihtiyaımız var. Asistanım onları bulup getirir mi?”

“Hemen,” deyip sitenin dıŐındaki amlıŐa doğru koŐtu Bora.

“ok uzaklaŐmana gerek yok Boracım!”

“Tamam!” deyip kuru dalları ve kozalakları toplamaya baŐladı Bora. Eniştesinin asistanı olduğu, ona yardım ettiği için çok mutluydu.

Bora on beş gündür teyzesinin Ayvalık’taki yazlık evindeydi. Burayı çok seviyordu. Bir haftalığına ailecek konuk gelmiŐlerdi. Ancak Bora, annesi ve babasıyla Ankara’ya dönmek istememişti. Teyzesi, eniştesi ve kuzeni Ayça’nın ısrarlarına dayanamayan annesi de onları kırmayıp, kalmasına izin vermiŐti. İlk ayrılıklarıydı bu. Günde birkaç kez telefonla g r Őuyordardı.

Annesi, “Sıkıldın mı, seni almaya gelelim mi?” diye sorduğunda, Bora, “Hayır sıkılmadım, burada çok mutluyum,” diyordu. Nasıl mutlu olmasın? Denize bayılıyordu. KoŐup oynayacağı bahçeler, meyvelerini dalından koparıp yiyeceği erik, kayısı ve Őeftali ağaçları vardı. İlk günler teyzesini dinlememiŐ, gün boyu güneŐte kalmıŐtı. Koruyucu krem sürmelerine karşın, bir süre omuz baŐları acımıŐtı.

En çok denizde Ayça’yla oynamayı, birbirinden güzel renkli taŐlar ve deniz kabukları toplamayı seviyordu. Denizdeyken hiç gıcıklık yapmıyordu Ayça. Küçük atıŐmaları ve kırgınlıkları eve döndükten sonra baŐlıyordu. Őimdiden bir torba dolusu taŐ ve kabuk hazinesi olmuştu Bo-

ra'nın. Ankara'ya gittiğinde, okullar açılınca, bu hazinesini arkadaşlarına göstereceğini düşünüp heyecanlanıyordu.

Akşamları bahçede yenilen yemekler ise ayrı bir eğlenceydi. Aynur teyze karşı çıkmasa, Nedim enişte her akşam mangal yakmaya hazırdı. Yemekten çok hazırlık yapmayı ve pişirmeyi seviyordu.

Dozi'nin düşürdüğü güneşe inat, denizin üstünden kocaman bir ay yükseliyordu. Bora, bir kucak dolusu kozalak ve kuru dal toplamıştı. Nedim eniştenin, "Oo, ne kadar çok getirmişsin, bir sonraki mangala bile yeter," demesi koltuklarını kabartmıştı. Görevini en iyi biçimde yapıyordu. Mangal konusunda deneyimli kediler de yavaş yavaş çevrede toplanmaya başlamıştı. Kimi bahçe duvarında geziniyor, kimi olan bitenle ilgilenmiyormuş gibi tüylerini yalıyor, kimi de yere uzanmış uyuyor numarası yapıyordu. Üstelik daha mangal bile yakılmamıştı. Her şeyin farkındaydılar. Izgaradan balık kokuları yükselmeye başlayınca hepsi canlanacak ve bir miyavlamadır tutturacaklardı. Eniştesinin mangala kömürleri büyük bir özenle yerleştirmişti hayranlıkla izliyordu Bora.

"Biraz sonra çakmağa ihtiyacımız olacak," deyip göz kırptı eniştesi.

"Şimdi getiriyorum," dedi Bora. Bahçeyi koşarak geçip eve girdi.

Kayık salata tabağına domates doğrayan teyzesi, "Bu ne telaş Bora?" diye sordu.

"Ben eniştemin asistanı oldum."

"Ne asistanı?"

"Mangal asistanı tabii."

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

